

melse, undtagen virkelig det almene Vel fordrer det. Derimod er jeg ganske enig med den ærede sidste Taler, at der findes Bestemmelser i § 6, der i alt Tald — jeg vil være en Del mildere end han — i deres nuværende Affattelse ikke kunne blive staaende, og jeg skal i saa Henseende strax antyde, at der med det Punktum, som han særlig dvælede ved, vil kunne stilles et Forslag af den Bestaffenhed, at det ikke kan berede Loven Banfæligheder andet Steds. Det er et Forslag, der i det Hele berører selve den nye og særlige Ret, man vil give Fiskerne, faktisk saa lidt som vel muligt. Jeg kan ikke negte, at det maa siges at være ganske at stille hele Forholdet paa Hovedet, hvis Paragrafen vedtages uforandret. Naar § 6 giver Fiskerne Ret til paa anden Mandts Eiendom at ophale Vaade og tørre Fiskeredstaber med den Begrændsning, at det dog ikke maa ske „i Nærheden af Bygninger, Beplantninger eller Lignende, saaledes, at Rysteieren derved forulempes eller hindres i Brugen af sin Eiendom“, saa er der iøvrigt en Trykfeil her i Loven, der er af meget væsentlig Betydning, idet der, efter hvad der bestemmer er bleven mig forfikkret, mangler et „eller“, saa at denne Bestemmelse „saaledes, at Rysteieren derved forulempes i Brugen af sin Eiendom“, bliver en selvstændig Sætning, efter hvilken det Sidste allerede vil være nok til at vise Fiskeren bort. Mit Forslag vil gaa ud paa ikke at gjøre nogen Forandring i den Ret, man der tilfikkret Fiskerne, men derimod i det følgende Punktum at sige: „Opstaar der Uoverensstemmelse mellem Eieren af Strandbredden og Fiskeren, og han enten kommer for nær Bygningerne eller generer og hindrer Eieren i Brugen af sin Strandbred, da maa det ikke være Eieren, der paa sin Bekostning skal søge at bevise dette, men da maa det naturligt, retfærdigt og billigt være den fremmede Mand, der vil bruge Andemands Eiendom, der skal paa sin Bekostning, og efter sit Forlangende faae fat enten i Strandopsynsmænd eller Landvæsenkommission. Det tror jeg er en saa overordentlig billig og retfærdig Forandring, at Ingen vil kunne modfætte sig det. Min Tvivl om denne Endring er, om ærede Medlemmer her i Thinget ville kunne føle sig tilfredsstillende derved. Det er kun i den Retning, at jeg nærer Tvivl, men jeg tror, at den foruden sin rent formelle Berettigelse vil have en faktisk Betydning. Thi saa kan man omtrent være sikker paa, at Fiskerne ikke, uden hvor der foreligger en væsentlig Nødvendighed, ville gaa til det Stridt paa deres egen Bekostning at

tillkalde Strandopsynsmænd eller en Landvæsenkommission, og hvis der er en virkelig bydende Nødvendighed for det, saa vil jeg gerne unde dem Retten. Den ærede sidste Taler dvælede ogsaa ved det næste Stykke. Jeg kan i mange Henseender ogsaa der slutte mig til ham. Jeg tror dog ogsaa her at kunne tage Stykket med en enkelt redaktionel Forandring, der ganske vist ogsaa vil give reel Forandring, men dog, ligesom den, jeg har antydet i det foregaaende Stykke, vil være af en saadan Bestaffenhed, at Ingen kan have Noget derimod.

Jeg gaar derefter over til de to andre Punkter, som jeg finder pletter Lovforslaget navnlig i ren Fiskeriretning. Deraf er det første ganske vist et meget lille Punkt, men det er snurrtigt, forekommer det mig at § 9 har indført en Bestemmelse om at „i Rattegat er Snurrevaad forbudt i Tiden fra 1ste Juni til 15de August“. Nu findes der som bekendt baade Nale-snurrevaad og Fjlyndersnurrevaad; Nalevaad i det Hele kunne kun benyttes i den varme Tid, da Nalen er oppe i Vandet; det er akkurat i den Tid, man forbyder det. Jeg tvivler heller slet ikke om, at det er enten gjennem en Trykfeil eller gjennem at der er kommet en redaktionel Uagtsomhed, til at staa alle Snurrevaad, men at Meningen har været, at der skulde staa: „I Rattegat er Fjlyndersnurrevaad forbudt i Tiden“ o. s. v. Jeg tror, det er en aldeles nødvendig Rettelse. — Den anden Rettelse, som jeg kunde ønske, er imidlertid af en noget større Rækkevidde, og jeg tillægger den en endnu større Vægt. Man vil se, at i § 12 findes en Bestemmelse om Afstanden mellem Tunger, Flæner og Braadde paa Sav- og Nialhytte o. s. v., og man vil tillige se, at der findes en kort Henviisning til, at disse Redstaber skulle være saaledes, som det bestemmes i Limfjordsbestemmelserne. Men mærkelig er det, at disse Fiskeredstaber, der ikke have nogen som helst sammenlignelsesvis Betydning i Forhold til Fiskeredstaber, der fiske det Hundredobbelte og langt Mere af Fisk, findes der Bestemmelser for, medens man ved de andre har udeladt enhver Bestemmelse angaaende Massevidden. Det er saa meget mere underligt, som den Fiskerikommission, der har været nedsat, og det Regjeringslovsforslag, der derefter blev udarbejdet, og som blev forelagt dette Thing, udtrykkelig har haft en saadan Bestemmelse. Der findes der i § 8 en kort og tydelig Bestemmelse i saa Henseende. Den lyder saaledes: „Ingen maa drive Fiskeri med Silbebundgarn, Silberuser, Silbevaad, Puls- og Bortvaad, Naleruser, Badeglibe, Hæltebundgarn, Hæltevaad eller Vaad og